

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1147/05
01.12.2005. година
Београд

ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца Н. из ..., чији је пуномоћник Д. адвокат, против тужене А. из ..., чији је пуномоћник М. адвокат, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр. 11703/04 од 22.12.2004. године, у седници одржаној на дан 1.12.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр. 11703/04 од 22.12.2004. године.

Образложење

Пресудом Другог општинског суда у Београду П.678/00 од 3.9.2004. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништав уговор о поклону закључен 16.4.1993. године између тужиоца као поклонодавца и тужене као поклонопримца оверен код Другог општинског суда у Београду под Ов.бр. 570/93 дана 16.4.1993. године, и ставом другим изреке, обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Окружни суд у Београду пресудом Гж.бр. 11703/04 од 22.12.2004. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и првостепену пресуду потврдио и одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавила ревизију тужена побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију са предлогом да се ревизија тужене као неоснована одбије.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу чл. 386. ЗПП, ("Службени лист СФРЈ", бр. 4/77... "Службени лист СРЈ", бр.3/02) који се на конкретан случај примењује на основу овлашћења из чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/2004) Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на које Врховни суд пази по службеној дужности, а ни битне повреде из тач. 14. тог става, на чије постојање тужена указује у ревизији, јер нижестепене пресуде садрже јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, изреке пресуда нису противуречне разлозима и изведеним доказима а у побијаној пресуди оцењени су жалбени наводи тужене који су од одлучног значаја.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према неспорном и утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужена су били у браку од 1984. године а упознали су преко трећег лица јер је тужилац слепо лице. Брак је разведен правоснажном пресудом у 2004. години. У почетку брака парничне странке су живеле заједно са тужиоцевом мајком у стану на коме је она била носилац станарског права у ул. ... који је касније замењен за два стана од којих је један овај спорни и на коме је тужилац постао носилац станарског права, и у 1992. години га је и откупио од Предузећа Ј који је носилац права располагања. После тога, овај стан је тужилац у 1993. години поклатио туженој задржавајући за себе право доживотног уживања. Основни мотив и побуда за закључење уговора о поклону код тужиоца било је да му тужена пружа више љубави, пажње и неге јер је као слепо лице био упућен на туђу негу и помоћ. Међутим, краће време после закључења уговора, тужена је почела знатно да занемарује тужиоца тако што је престала о њему да брине, остављала га самог по цео дан без основних намирница, занемарујући и његове хигијенске потребе, па је у 1999. години тужиочева мајка која је стара ... година дошла да живи у стан са парничним странкама и стара се о тужиоцу.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је и по оцени Врховног суда, примењено материјално право из одредбе чл. 51. ст. 1. и 52. Закона о облигационим односима и правних правила имовинског права када је утврђено да је спорни уговор о поклону ништав. За одлуке су дати јасни и правилни разлози које као основане прихвата и Врховни суд.

Уговор о поклону није регулисан одредбама Закона о облигационим односима, па се у односу на њега

примењују правна правила из парагарафа 561. Српског грађанског законика који се примењује сходно Закону о неважности правних прописа донетих пре 6. априла 1941. године и за време непријатељске окупације. Уговор о поклону је уговор којим поклонодавац даје или обећава поклонопримцу бесплатно и добровољно неку имовинску вредност, а поклонопримац то прима или прихвата. За овај уговор је битно да постоји споразум између поклонодоваца и поклонопримца о предмету поклона и воља да се тај предмет поклони односно прими као поклон. Према томе, карактеристика уговора је у томе што постоји бесплатност поклањања односно што поклонодавац извршењем поклона не добија право на противчинидбу и што такву чинидбу извршава добровољно. Битни елементи уговора о поклону су предмет поклона и намера – воља да се поклон учини, а побуда за закључење уговора улази у сам основ уговора. Како је тужиочева побуда за закључење уговора о поклону била да му тужена пружи љубав, пажњу и негу и да се о њему стара, јер је као слепо лице неспособан да то чини сам и да се то према чињеничном утврђењу нижестепених судова није остварило, то је уговор остао без основа, па је тако ништав у смислу чл. 52. Закона о облигационим односима, како су то правилно закључили нижестепени судови.

Иако је одредбом чл. 53. ст. 1. Закона о облигационим односима прописано да побуде из којих је уговор закључен не утичу на његову пуноважност, код уговора без накнаде, по оцени Врховног суда, побуда утиче ако се на њу позива странка која за своје давање не прима никакво супротно давање (поклонодавац). Према томе, не би било праведно да се грешка у побуди код поклонодавца не узме у обзир јер је она и определила поклонодавца да учини поклон. Стога побуда улази у основ уговора и када се не оствари отпада и сам основ уговора због чега је, уговор у смислу чл. 52. Закона о облигационим односима ништав. Како је, према утврђеном чињеничном стању, побуда због које је тужилац са туженом закључио уговор о поклону отпала јер тужена са тужиоцем није остала у браку нити се о њему старала и бринула, већ су то чинила друга лица, то је правилно усвојен тужбени захтев.

Није основано истицање тужене у ревизији о погрешној примени материјалног права и разлозима за раскид уговора о поклону јер није дошло до осиромашења тужиоца нити је тужена показала грубу неблагодарност према тужиоцу, јер тужилац није ни тражио раскид, односно опозив уговор о поклону, већ утврђење да је уговор о поклону ништав у смислу чл. 52. Закона о облигационим односима.

Остале ревизијске наводе који се односе на оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање, Врховни суд није ценио јер се према чл. 385. ст. 3. ЗПП ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

На основу изложеног, одлучено је као у изреци применом чл. 393. ЗПП.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

сд